

[Økonomiministeren.]

kan være tale om, finansierer ikke uden videre sig selv. Vi ved ikke i dette øjeblik, hvor disse mange milliarder kroner, som industrilandene tilsammen skal betale til de olieproducerende lande, egentlig vil blive placeret, om de bliver placeret i sådanne pengemarkeder og på sådanne måder, at mulighederne for at låne disse penge til at betale oliepriserne med vil være til stede på nogenlunde gnidningsfri og overkommelig måde. Det kan man ikke uden videre sige, og der er faktisk i de internationale organisationer, der arbejder med de ting, nok så megen usikkerhed og bekymring omkring dette.

På den baggrund må jeg da sige, at det er en vigtig ting i vores økonomiske politik, at vi gør, hvad gøres kan for, at vores omkostningsniveau i hvert fald ikke får lov at løbe fra andres omkostningsniveau. Det er i virkeligheden ikke en tilstrækkelig formulering af målet; målet må være, at det stiger langsommere end andre landes omkostningsniveau, fordi vi i forvejen rent bortset fra oliekrisen havde et ganske stort og temmelig permanent underskud på vores betalingsbalance, hvad der angiver, at en forbedring af erhvervenes konkurrencemuligheder er vigtig.

Derfor synes jeg, at vi med al den usikkerhed, der i øvrigt kan være om detaljer i dette billede, alligevel har en meget klar baggrund for det, som regeringen anser for et helt nødvendigt træk i vores økonomiske politik i den kommende tid, nemlig at vi søger at dæmpe omkostningsudviklingen. Det har nemlig det ved sig, at det vel er det eneste økonomiske politiske middel, den eneste udvej, der på én gang gavner betalingsbalancen og opretholder beskæftigelsesbalancen eller bedre beskæftigelsesmulighederne.

Man har rejst det spørgsmål — hr. Per Hækkerup var i hvert fald inde på det — om nu også den finanspolitik, der tegner sig efter de sidste dages debat, måske var for svag, om vi følte os sikre på fra regeringens side, at den var rigtig i den givne situation. Jeg vil minde om, at vi har lagt op til, at finanspolitikken præges af betydelige besparelser, og det har som bekendt en mere nedpressende virkning på den økonomiske ud-

vikling, end tilsvarende skatteforhøjelser ville have haft.

Jeg vil gerne sige, at en politik, der kun ville bestå i, at man prøvede at løse problemerne ved en yderligere stramning af finanspolitikken, eventuelt finans- plus pengepolitikken, ville efter min mening være utilstrækkelig, og det er derfor, vi fra regeringens side ikke har tilstræbt en sådan politik.

Der har været tanker fremme fra hr. Per Hækkerup, og de har vel mødt nogen forståelse fra visse andre sider, om, at man måske kunne tænke sig en bunden opsparing gennemført. Om noget sådant kan gennemføres med virkning fra et bare nogenlunde tidligt tidspunkt i 1974, skal jeg lade stå hen. Det er noget, man kan se nærmere på under en udvalgsbehandling, hvori jeg da gerne ser at denne tanke kommer til at indgå. Men man må gøre sig klart, at en politik, der i væsentlig grad bygger på et sådant middel, løber risiko for at komme til at ramme efterspørgslen og beskæftigelsen. Vi er da villige til fra regeringens side at drøfte i den periode, der henstår, indtil den endelige vedtagelse af finanslovforslaget, om finanspolitikken er stram nok. Vi er villige til at drøfte større besparelser, men vi må bare understrege, at strammer man yderligere på en sådan måde, at det risikerer at gå ud over beskæftigelsen, er behovet jo desto større for, at vi gør noget ved omkostningssiden. Det kan man ikke løbe fra bare ved at stramme finanspolitikken. Jeg vil gerne sige til hr. Per Hækkerup, at jeg fortolkede ikke hans udtalelser sådan, at det var hr. Per Hækkerups mening kun at gøre dette, men jeg siger det for en sikkerheds skyld, at man kan ikke komme uden om omkostningsproblemerne blot ved at stramme finanspolitikken.

Jeg kan ikke lade være at takke hr. Melchior for hans lignelse med de 7 fede og de 7 magre køer anvendt på den tvivlsomme værdi af dyrtidsportionerne. Jeg er henvist til på mere jordbunden vis at redegøre for de tilsvarende ting. Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger i anledning af, at flere ordførere var inde på den også i offentligheden så almindelige betragtning, at det til syvende sidst er lønmodtagerne, der selv betaler det tilskud til lønmodtagerne, som regeringen har foreslået til erstatning af dyrtidsportio-